

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Hannay
Csók a holdfényben

Ann McIntosh
Első látásra

Suzanne Merchant
Túl vonzó az üzletfelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételek készítését és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2013, *Barbara Hannay – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A mű eredeti címe: *Miracle in Bellaroo Creek* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Fordította:* Windberg Donatella

© 2022, *Ann McIntosh – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A mű eredeti címe: *One-Night Fling in Positano* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Fordította:* Windberg Donatella

© 2023, *Suzanne Merchant – Vinton Kiadó Kft., 2025*

A mű eredeti címe: *Off-Limits Fling with the Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Fordította:* Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 128. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-978-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Barbara Hannay
Csók a holdfényben

1. FEJEZET

Nyisson üzletet Bellaroo Creekben!

A kiskereskedelem újjáélesztése érdekében béreljen ki egy volt pékséget jelképes összegért!

A Bellaroo-i Városi Tanács a regionális finanszírozási program keretében pályázatokat fogad el a Wattle Street 3. szám alatti üzlethelyiségre. A berendezési tárgyak egy része még rendelkezésre áll. Érdeklődni: J. P. Elliot elnök, Wattle Street 23.

Milla a kórházi ágyon ült egy bögre teával és egy szendviccsel, amihez hozzá sem nyúlt.

Vége volt. Elvesztette a gyermekét, és a kedves nővér bármelyik percben jöhet, hogy megmondja neki, elmehet.

De hová? Vissza a magányos motelszobába?

A folyosón nevetés és vidám látogatók csevegése hallatszott. Más betegek látogatóié. Milla körülnézett a szobájában, ahol nem voltak üdvözlőkártyák, virágok vagy plüssállatok. A szülei a Földközi-tengeren voltak hajóúton, és senkinek sem mondta el, hogy visszatért Ausztráliába.

Az itteni barátai még mindig azt hitték, luxuséletet él egy szupergazdag kaliforniai mellett, mert még nem volt hajlandó elmondani az igazságot a tönkrement házasságáról. Különbösen is, itt Sydneyben kevesen voltak partilányok, és a terhessége alatt nem volt kedve bulizni. Várta a következő ultrahangvizsgálatot.

De most...

Milla átölelte magát, amikor felidézte a görcsös fájdalmat és a félelmet, ami miatt az orvosi ügyeletre kellett mennie. Sírt a vizsgálat alatt, majd tehetetlenül zokogott, amikor az orvos közölte vele, hogy elvetélt. Sírt a kis élet miatt, amit elvesztett, a meghiúsult álmai miatt.

A házassága csődje lerombolta a reményét, hogy valaha is megtalálja a szerelmet és a bizalmat egy férfiban, ezért ragaszkodott a gyermeke boldogságához. Vágyott arra a különleges kapcsolatra és feltétel nélküli szeretetre, amit csak egy baba hozhat, és türelmetlenül várta a szülést. Várta, hogy láthassa, ahogy egy kis emberke felfedezi a világot.

Mivel a Cavanaugh családban a fiúk domináltak, arra számított, hogy fia lesz, és elképzelte, ahogy eteti, fürdeti, aranyos pólyába öltözteti. Elképzelte, hogyan viszi majd később a parkba vagy a tengerpartra, hogyan süt neki első születésnapit egyetlen gyertyával, és hogyan hívja meg a többi anyukát és kisbabájukat a partira.

De most...

– Az ismert terhességek tíz-húsz százaléka vetéléssel végződik – tájékoztatta az orvos tényyszerűen.

Ő viszont ezt egy újabb kudarcnak tekintette, mert fordítva ez azt jelentette, hogy a terhességek nyolcvan-kilencven százaléka simán megy. Mint ahogy a házasságok kétharmada is boldog.

A keserű irónia az volt, hogy a házassága megmentésére tett utolsó kísérletek esett teherbe. Amikor a házasság felbomlott, reményeit és céljait a gyermekére összpontosította. Gondoskodott arról, hogy egészségesen táplálkozzon, vitaminokat és folsavat szedjen, és a sok stressz és a hosszú repülőút után L. A.-ból Sydneybe eleget pihent, és sétálgatott a friss levegőn.

Elfojtotta a könnyeit, miközben gyorsan összepakolt. Miután még egyszer utoljára körülnézett a kis szobában, kilépett a hosszú folyosóra.

Harry Cavanaugh-val kötött házasságának utolsó néhány éve nehéz volt, de még soha nem volt ennyire lehangolt, és soha nem érezte magát ennyire elveszítettnek. Futólag elgondolkodott, vajon beszéljen-e Harrynek a babáról. Őt azonban úgysem érdekelné.

Ed Cavanaugh a manhattani irodájában ült, táblázatokba merülve, amikor az asszisztense fontos hívást jelentett be. Mivel azonban kevés volt az ideje, figyelmen kívül hagyta.

Egy perccel később az asszisztense jelent meg az ajtóban.

– Mr. Cavanaugh?

Ed anélkül, hogy felnézett volna, felemelte a bal kezét, miközben a jobbával leírt valamit. Aztán a szemüvege pereme fölött a nőre pillantott.

– Mi az, Sarah?

– Hívás Ausztráliából. Gary Kemp az.

Gary Kemp volt az ausztrál magánnyomozó, akit a családja bérelt fel, hogy szökevény sógornője nyomára bukkanjon. Edet váratlan feszültség kerítette hatalmába. Vajon megtalálta Millát?

– Kapcsolja. – Néhány másodperccel később a telefon újra megszólalt, és Ed felvette. – Van valami hír, Gary?

– Rengeteg, Mr. C.

– Megtalálta? Még Ausztráliában van? – Azt már tudták, hogy Milla Los Angelesből Sydneybe repült.

– Még az országban van, de nem fogja kitalálni, hogy hol.

Ed grimaszolt, mert nem volt kedve a találgatáshoz. Persze hogy Milla kibérelt egy penthouse-t a kikötőben, vagy egy luxushotelben szállt meg a tengerparton.

– Csak mondja meg – felelte ingerült hangszínyal.

– Bellaroo Creekben.

– Bella mi?

– Bellaroo Creek – ismételte Gary nevetve. – A semmi közepén. Haldokló város. Háromszázkilencvenhét lakosa van.

Ed meglepett hangot adott ki.

– Pontosan hol van ez a semmi közepén?

– Új-Dél-Wales nyugati részén, tartományi város. Körülbelül ötórás autóútra Sydneytől.

– Ott van átutazóban?

– Még mindig itt van. Ez a szülővárosa, de a családja már régóta nem lakik itt. Sokan elköltöztek. Gyakorlatilag szellemváros lett.

Ennek semmi értelme...

– Biztos benne, hogy az igazi Milla Cavanaugh-t találta meg?

– Természetesen. Bár a lánykori nevét használja: Brady. Érdekes. Amennyire tudom, alig nyúlt a számláin lévő pénzhez.

– Akkor nem ő az – ellenkezett Ed.

– Ellenőrizze az e-mailjeit – kérte szárazon Gary Kemp. – Nem vagyok amatőr, ahogy a számlámból is látszik. Elküldtem a fotót, amit tegnap készítettem Bellaroo Creek főutcáján.

Ed a homlokát ráncolva megnyitotta a levelet. Egy fekete pulóvert és farmert viselő nő fotója volt mellékelve.

Milla volt az. Finom vonásaival és magas arccsontjaival különleges szépség volt. Öccse mindig meghódította a legvonzóbb nőket. Most azonban másképp viselte a haját. Megint vörösesszőke volt, és enyhén hullámos, mint amikor először találkozott vele, mielőtt világosszőkére festette és kiegyenesítette, hogy úgy nézzen ki, mint a többi nő Los Angelesben.

– Oké – nyögte Ed, és a torka megmagyarázhatatlanul összeszorult. – Látom, címet is küldött.

– Igen. A puban lakik. Egy hétre van bejelentkezve, de azt hiszem, hamarabb elmegy, mert itt mindenki van halva.

– Rendben, köszönöm az információt. Tartsa rajta a szemét, és tájékoztasson.

– Meglesz, Mr. C.

Ed letette a telefont, és odament az asszisztenséhez, aki az íróasztalánál ült.

– Megtaláltuk.

Sarah váratlanul elégedettnek tűnt.

– Ez csodálatos, Mr. Cavanaugh. Ez azt jelenti, hogy még Ausztráliában van? Jól van?

– Mindkettő igen. De ez azt jelenti, hogy gyorsan oda kell repülnöm. El kell halasztani a találkozót a Cleaver Holdingsszal.

– Igen, természetesen.

– Dan Brookesnak kell majd foglalkoznia a panaszokkal, és amíg én távol vagyok, ő vezetheti az összes többi megbeszélést. Amint lesz ideje, szólok neki. Kérem, foglaljon nekem a lehető legkorábbi repülőjegyet Sydneybe. És egy bérautót.

– Természetesen.

– És fel tudná hívni Caro Marsdent? Mondja meg neki, hogy néhány napra elutazom.

Meglepetésére Sarah dacosan összehúzta a szemét, ami nem volt rá jellemző.

– Ed – kezdte, ami szintén nem volt jó jel. – Már négy hónapja együtt van azzal a szegény nővel. Nem gondolja, hogy...?

– Jól van – nyögte ki Ed. – Majd felhívom én.

Sarah most elgondolkodva nézett rá.

– El akarja mondani Millának a hírt az öccséről, ugye?

– Többek között.

Ed torka ismét összeszorult. Harryt nemrég temették el, repülőgép-szerencsétlenségben halt meg. A veszteség sokkal mélyebben érintette Edet, mint gondolta volna.

– Szegény asszony – jegyezte meg Sarah.

– Igen – felelte halkán Ed. Aztán ingerülten megvonta a vállát. – Ne felejtse el, hogy ő volt az, aki szakított és lelépett.

És a terhességét is eltitkolta a család elől. Ez volt a fő oka, hogy most meg kellett találnia.

– Tudom, hogy Milla kiesett a kegyeiből, de én mindig is nagyon kedvesnek tartottam.

Persze, gondolta Ed, miközben belül felsóhajtott. Ez volt a probléma. A nő mindig is nagy rejtély volt számára.

Furcsa volt újra itt lenni. Tizenkét hosszú év után...

Milla áthajtott a bérautóval egy göröngyös fahídon, majd balra kanyarodott egy földútra. Amikor kinyitotta a farm kapuját, meglátta a nagy levélszekerényt, amelyen a tulajdonosok neve állt: BJ és HA Murray.

Azóta nem látta régi iskolai barátait, Bradet és Heidit, amióta húszéves korában elhagyta a várost, hogy beutazza a világot. Akkoriban kétségbeesetten vágyott arra, hogy szélesítse a látókörét, felfedezze rejtett lehetőségeit, és rájöjjön, mit is akar az élettől.

A legjobb barátnője, Heidi viszont itt maradt ebben a városban. És elkövette azt a hibát, hogy egy helybélihez ment feleségül, ami rosszabb, mint a halál, ahogyan azt ő és a többi lány a középiskolában megtapasztalta. Akkor tizenhat évesek voltak, és meg voltak győződve arról, hogy az egész világ nyitva áll előttük, és hogy feltétlenül maguk mögött kell hagyniuk Bellaroo Creeket.

Sajnos Heidi meggondolta magát, és eljegyezte Bradet, alig néhány hónappal azután, hogy Milla elhagyta a várost. Azonban sokan mások is elmenekültek, és Bellaroo Creek mostanra gyakorlatilag szellemváros volt.

Ez a felismerés eléggé megdöbbenetete. Azt remélte, a szülővárosában tett látogatás majd felvidítja. Ehelyett ismét lehangolt lett, amikor végigsétált a főutcán, és rájött, hogy szinte minden üzlet bezárt.

Hol vannak az emberek és az autók? Hol vannak a gazdák, akik az utcasarkokon álltak, és az időjárásról és a gyapjú áráról beszélgettek? A tinédzserek, akik a pékség vagy a büfé előtt lógtak? A fiatal anyák a gyerekeikkel?

Ez már nem az az élénk, kellemes kisváros volt, mint gyermek- és ifjúkorában. A vegyesbolt most egy kis szupermarket volt egy kioszkkal és egy postahivatallal – és nagyjából ennyi. Még a szülei egykori pékségét is bedeszkázták. Milla már régóta állt előtte, és a repedéseken keresztül a sötét, üres belső térbe lesett.

Amióta csak az eszét tudta, a pékségben mindig nagy volt a nyüzsgés, és finom süteményillat terjengett. A vásárlók messzebről is eljöttek, hogy megvegyék az apja finom kenyerét és zsemléit, az anyja legendás süteményeit.

Amikor a házaspár nyugdíjba vonult, eladták a pékséget, és most már csak egy üres, koszos üzlethelyiség volt kifakult táblával, amelyen az állt, hogy „Kiadó”. De kinek kellene?

Nosztalgikus érzésekkel utazott ide Sydneyből, és talált egy haldokló helyet. Úgy látszik, az univerzum megint kudarcot tartogatott neki. Ez lehangoló volt...

Szegény Heidi biztos megőrül itt, gondolta Milla, miközben végighajtott a kanyargós kavicsos úton a legelők között, ahol jól táplált birkák legeltek. Heidi legalább még mindig Brad felesége volt, és két gyerekük született, egy fiú és egy lány. Ennek ellenére Milla nem tudta elképzelni, hogy régi barátnője valóban boldog.

Bárcsakszórványosan tartották a kapcsolatot, a közösségi médián vagy karácsonyi üdvözlőlapokon keresztül. Milla nagyon nyugtalan volt, amikor végre összeszedte a bátorságát, hogy felhívja, de legnagyobb meglepetésére Heidi ugyanolyan vidámnak és élénknek tűnt, mint régen, és azonnal meghívta reggelire és ebédre.

– Akkor majd találkozol Braddel, és bőven lesz időnk beszélgetni – tette hozzá. – Mindent hallani akarok.

Milla nem volt hajlandó túl sok részletbe bocsátkozni, de nagyon szerette volna újra látni Heidit. És igazán kíváncsi volt.

Egy újabb kanyar után meglátta a farmot. Egyszerű, fehér faház volt, piros tetővel és körbejárható verandával, amelyet egy fácska árnyékol. Virágágyásokat fedezett fel a gondozott pázsit között, és egy zöldségeskertet, amelynek egyik végében rácsok voltak, ahol csirkék szaladgáltak.

Nem hasonlított az ő és Harry fényűző, üvegből és fehér márványból épült házához Beverly Hillsben... És mégis, a ház megmozgatott benne valamit a maga rusztikus, régimódi bájával.

Ne légy szentimentális, emlékeztette magát, miközben továbbhajtott.

Még mielőtt leparkolt volna, kinyílt a bejárati ajtó, és több kiskutya és egy rózsás arcú kislány rohant ki. Heidi követte őket, és vidáman integetett neki. Amikor Milla kiszállt, egy nagy ölelést kapott.

A hetekig tartó magány után most a könnyeivel küzdött.

Ed néhányszor megpróbálta elérni az apját, de az arrogáns öregember minden hívást figyelmen kívül hagyott, amikor nem volt hozzá kedve. Ami elég gyakran előfordult, és ez magyarázta a sok házasságát és válását is, valamint azt, hogy három fia volt három különböző feleségtől, akik most a lehető legtávolabb éltek egymástól.

Amikor Gerry végül visszahívta, Ed a JFK repülőtér várótermében ült, és néhány fontos üzleti e-mailt küldött.

– Örülök, hogy megtaláltad Millát. – Az apja mindig egyenesen a lényegre tért. – És ugye tudod, mit kell tenned, ha találkoztok?

– Persze. Elmondom a hírt.

– Ha még nem tudja.

Milla nem tudhatott Harry haláláról, különben már régen felvette volna velük a kapcsolatot, és részt vett volna a temetésen.

– Én pedig létrehozom a vagyonkezelői alapot a babának – folytatta Gerry. – Gondoskodj róla, hogy Milla aláírja a szükséges papírokat. De a fő feladatod az, hogy hazahozd.

– Haza? – ismételte meg Ed. – Ne felejtsd el, hogy Ausztráliában született és nőtt fel. És még mindig az otthonának nevezi.

– Hülyeség. Az unokám az Egyesült Államokban fog születni.

– Azt akarod, hogy elraboljak egy terhes nőt? Kiadatási kérelmet akarsz benyújtani?

Gerry figyelmen kívül hagyta a tiltakozását.

– Valahogy majd meggyőződ. Elvégre Cavanaugh vagy. Értesz a nőkhöz.

Ehhez a nőhöz nem... Ed elhessegette a zavaró emlékeket, mielőtt elhatalmasodtak volna rajta.

– Ne felejtsd el, hogy Milla elszökött Harry és a családunk elől, apa. Nyilvánvalóan távolságot akar tartani. Valószínűleg nem fog önként visszajönni.

– Amint megtudja, hogy özvegy lett, azonnal visszajön, hidd el nekem. Persze egy átkozott centet sem kap Harry pénzéből, ha nem Cavanaugh-ként, az unokámként neveli fel a gyereket.

– Értem – válaszolta Ed csalódottan. – Meglátom, mit tehetek. – Amikor az apja durcás hangon

nyugtázta a szavait, összepréselte az ajkát. – Mindenesetre tájékoztattam Dan Brookest, és megszerveztem minden mást a cégnél. Azt hiszem, néhány nap múlva találkozunk.

Miután befejezte a beszélgetést, Ed egy darabig ült, és az ablakon keresztül bámulta a fel- és leszálló repülőgépeket.

Az előtte álló feladatot még kevésbé várta, mint a repülést. Elvégre Milla azért tért vissza Ausztráliába, mert el akart válni Harrytől. És nyilván annyira csalódott a családjában, hogy nem szólt nekik a terhességéről. Csak akkor fedezték fel az orvosi számlákat, amikor az apjával átnézték Harry iratait.

Ed egy darabig csak ült, és elképzelte, milyen lesz Milla gyermeke. És mint oly sokszor az elmúlt hetekben, az emlékek eluralkodtak rajta. Mivel mindkettőjüknek más volt az anyja, Harryvel nem sok időt töltöttek együtt. Harry azonban mindig is vad volt, olyan gyerek, aki nem csinálta meg a házi feladatát, de mégis mindig jó jegyeket kapott.

Felnőttként tehetségét szerencsejátéokra pazarolta, magánrepülőjével beutazta a világot, és szinte semmit sem tett hozzá a családi vállalathoz. Mégis mindannyian szerették. Hibái ellenére született sármőr volt.

Ed viszont a lelkiismeretes fiú volt, a szorgalmas legidősebb, aki továbbvitte az üzletet, hogy mindenki más megőrizhesse megszokott életmódját. A legfiatalabb bátyja, Charlie, Gerry harmadik feleségének a fia azonban még mindig főiskolára járt. Jól tanuló volt, de mindketten tudták, hogy Harry mindig is az apjuk kedvence volt, és Harry fia is a nagyapja szeme fénye lesz. Így apja haragját vonná magára, ha nem hozná haza Millát és a születendő babát.

Miközben Milla Heidi hangulatos konyhájában ült, kávé ivott és beszélt, mint a vízfolyás, meglepődve vallotta be magának, hogy belül nyugodtabb és boldogabb, mint már ezer éve.

Ahogy végignézett az egyszerű, fából készült, tartósított gyümölcsöket tartalmazó polcokon és az ablakpárkányon álló gyógynövényes edényeken, rájött, hogy elfelejtette, milyen kedves tud lenni egy vidéki konyha. Ez a szoba éppoly időtlen volt, mint amilyen hangulatos, a nagy, öreg fatüzelésű kályhával, Heidi házi süteményeivel, egy sárga virágos kancsóval, kutya- és macskatálakkal a sarokban...

Milla visszagondolt a gyermekkorára Bellaroo Creekben. Akkoriban boldog volt.

Heidivel beszélgetni egészen más volt, mint a Los Angeles-i beszélgetések, ahol a nők mindig versenyeztek egymással, és a témák a vásárlásra, a szépségszalonok látogatására vagy a pletykákra korlátozódtak. Heidi a családjáról beszélt, amely nyilvánvalóan az élete középpontjában állt. Büszkén számolt be Brad újításairól a farmon, fia sikereiről az első iskolai évében, és kislánya bohóckodásáról. Milla pedig meglepődve vette észre, hogy lenyűgözi.

Mindez egy kicsit összezavarta.

Heidi még mindig ugyanúgy hordta barna haját, mint a középiskolában: egyenesen és vállig érően. A farmon dolgozott Braddel, zöldségeket termesztett és csirkéket tartott, így nyilvánvalóan legtöbbször melegítőfelsőt, farmert és csizmát viselt. Szeplős volt, finom ráncok voltak a szeme sarkában, durva volt a keze, de boldognak tűnt.

– Pontosan azt csinálom, amit szeretek – magyarázta vidáman. – Lehet, hogy örülségnek hangzik, de egyáltalán nincsenek kétségeim.

Milla elmesélte, hogyan járta be a világot és vállalt el számtalan munkát egzotikus helyeken, míg végül az Egyesült Államokban kötött ki, és fülig szerelmes lett egy sármos és vonzó multimilliomosba, aki nagy meglepetésére megkérte a kezét. Elmesélte, milyen izgalmas volt a házasságuk első néhány éve. Harry rengeteg hírességet ismert, és volt egy magánrepülője.

– Elvitt Párizsba egy vacsorára és egy előadásra, vagy Milánóba, hogy vegyen nekem egy ruhát az Oscar-gálára.

Heidi csodálkozva nézett rá.

– Hallottam néha ezt-azt, de azt nem tudtam, hogy úgy élsz, mint egy hercegnő. Tényleg fantasztikus lehet.

– Igen.

Milla nem tudta rávenni magát, hogy elmondja Heidinek a történet többi részét – Harry szerencsejáték-függőségét és számtalan viszonyát, vagy akár a babát. Azt hitte, sajnálni fogja Heidit, de most, hogy visszatekintett a saját életére, úgy érezte, mintha semmit sem ért volna el. Boldogtalan volt, és egyáltalán nem volt önbecsülése.

És hamarosan rájött, hogy a barátnője kitalálta ezt. Látta a kérdést, majd az együttérzést a szemében. Heidi hirtelen felállt, és a karjába vette.

– Mills, most mondd el, miért vagy itt egyedül, és miért tűnsz ilyen szomorúnak – biztatta gyengéden. – És hogy mit tehetünk ellene.

2. FEJEZET

Végre... egy útjelző tábla: „Üdvözöljük Bellaroo Creekben”.

Ed lelassított, és hagyta, hogy tekintete végigvándoroljon a síkság közepén álló lepusztult házakon és elhagyatott boltokon. A kimerültség átadta a helyét a feszültségnek, amikor félrehúzódott az út szélére, elővette a telefonját, és tárcsázta Gary Kemp számát. Nem értesítette Millát, hogy jön, mert meg akarta lepni.

– Mr. Cavanaugh – szólalt meg az ausztrál a maga széles akcentusával. – Üdvözlöm Ozban.

– Milla még itt van?

– Igen. De inkább az utca túloldalán lévő régi pékségben találja meg. Úgy tűnik, az régen a családjáé volt. Most zárva van, de valószínűleg Millánál van a kulcs.

– Oké. – Ed végigsimított az állán. – Akkor innen átveszem.

– Rendben, Mr. C. Nem akarok tovább rostokolni ebben a porfészekben. Valószínűleg jobb, ha nem találkozunk. Akkor én megyek is.

– Köszönöm.

Ed végighajtott a szinte kihalt főutcán, ahol néhány ütött-kopott pick-up és poros autó parkolt. Csak néhány járókelő volt az úton: egy fiatal nő, aki egy idősebb, fehér hajú, tweeddzsekis férfiba karolt, és kicsit odébb az utcán két nő beszélgetett bevásárlószatyrokkal.

De bár senki mást nem lehetett látni, a város nem tűnt teljesen elhanyagoltnak. A gondozott, beültetett központi sávban voltak fák, amelyeken színes madarak csicseregtek és rikoltoztak. A magasabb házak, amelyek legalább százévesek lehettek, csak kétszintesek voltak, és masszívnak tűntek. A postahivatallal szemben pedig az elesett katonák emlékműve állt.

Bellaroo Creek nyilvánvalóan látott már jobb napokat is, gondolta Ed, miközben leparkolt a pub közelében, és levette a napszemüvegét. A hosszú repülőút és az ötórás, az út rossz oldalán való vezetés után ki volt merülve. Grimaszolt, nem volt kedve az előtte álló feladathoz.

De a gyerekért teszi. Most, hogy Harry nincs többé, nagyobb felelősség hárult rá nagybácsiként, és személyesen is több forgott kockán. A legjobb a gyerekekre koncentrálni, és kitörölni a fejéből az anyjával kapcsolatos emlékeket.

Homlokát ráncolva kiszállt, és kinyújtózott. Az utca túloldalán megpillantott néhány lepukkant, üres üzlethelyiséget, amelyek valaha gyönyörűek lehettek. Az egyik ajtó nyitva volt, fölötte faközöld felirat: „Bellaroo Pékség”.

Elszántan átment az úton, és benézett. Mivel senki sem volt elől, és hangokat sem hallott, bekopogott.

És türelmetlenül várt.

Éppen újra kopogni akart, amikor Milla megjelent az üzlet hátsó részében, és a kezét a farmerjába törölte. Kopottnak és sápadtnak tűnt, de finom vonásai és vörösesszőke haja ugyanolyan elbűvölő volt, mint mindig. És mint mindig, Ed most is fájdalmat érzett a láttán.

Amikor meglátta a férfit, hamuszínűvé vált az arca.

– Te? – kérdezte halkán, zöld szemében fájdalmas kifejezéssel, ahogy szinte félve közeledett felé.

Ed nyelt egyet.

– Helló, Milla.

– Mit keresel itt?

– Én ööö... vannak... fejlemények. – A fenébe, milyen bénán hangzik ez. – Beszelnünk kell.

– Nem, köszönöm. – Düh villant a nő szemében. – Végeztem veletek. – Elfordulva folytatta: – Harry azért küldött, mert nem volt mersze maga jönni. De én végeztem vele.

– Nem Harry küldött.

Milla most megfeszült, és félig visszafordult felé, keresztbe fonta a karját.

– Hogy találtál rám? – Mielőtt a férfi válaszolhatott volna: – Ó, az a menyétarcú pasas a pubban, igaz? Figyelt engem. Magánnyomozó, mi? – Amikor Ed csak megvonta a vállát, keserűen hozzátette: – A pénzeddel bármit megvehetsz.
– Milla, hosszú utam volt, és...
– Megspórolhattad volna magadnak, Ed. Ismerem a szerepedet a családban. Mindig feltakarítasz a többiek után. – Most már kevésbé hangzott nyersen.
– Nekem... meg kellett találnom téged. Rájöttem, hogy még nem tudod.
Most Milla ráncolta a homlokát.
– Mit?
– Milla, rossz hírek vannak Harryvel kapcsolatban.
– Harryvel kapcsolatban mindig csak rossz hírek vannak. – Színpadiasan forgatta a szemét. – Négy évembe telt, hogy rájöjjek arra, amit te és a családod valószínűleg végig tudtatok.
– Milla, Harry meghalt.

A férfi megdöbbenésére a nő még sápadtabb lett. A szájára csapta a kezét, és megingott. Ed ösztönösen odament hozzá, és még épp időben el tudta kapni. Túl későn jutott eszébe, hogy terhes. Kíméletesen kellett volna elmondani neki.

Ahogy körülnézett, csak egy széket látott. Minden további nélkül felemelte a nőt, hiába próbálva tudomást sem venni puha domborulatáról és hajának virágos illatáról. A hátsó helyiségekben egy hatalmas, már kitakarított területet fedezett fel, többek között egy asztallal és székekkel. Milla azonban már magához is tért.

– Bocsánat. – Milla észrevette, hogy Ed viszi, ő meg izmos mellkasára hajtja a fejét. – Jól vagyok – tiltakozott, bár még mindig szédült. – Tegyéél le, kérlek.

Ed gyengéden leültette egy székre.

– Tényleg jól vagy?

– Igen, köszönöm. – Még mindig kába volt a szörnyű hírtől.

Harry nem halhatott meg. Az lehetetlen. Hányingere támadt, és a kezébe hajtotta a fejét, miközben próbálta feldolgozni a történeteket.

A férje meghalt. A férfi, aki először annyi örömet okozott neki, majd annyi fájdalmat. Lenyűgözően vonzó, veszélyesen sármos, bántó és önző. És most eltűnt a világból. Örökre.

Amikor elhagyta az Egyesült Államokat, gyűlölte őt. Túl sokszor hazudott és csalta meg, még hozzá a lehető legrosszabb módon. Egyszer Milla korábban ért haza a nőgyógyásztól, és rajtakapta Harryt az egyik úgynevezett barátnőjével az ágyban – a közös ágyukban.

Nem ez volt az első alkalom, és tudta, hogy idióta dolog volt tőle, hogy mindig megbocsátott a férjének. Ezek után könnyű volt elhagyni.

De most...

Észrevette, hogy Ed a mosogatóhoz ment egy pohár vízért.

– Köszönöm – mondta, miközben átvette. Aztán ivott néhány kortyot.

– Sajnálom, Milla. Figyelmesebbnek kellett volna lennem...

– Ez aligha lehetséges ilyen hírrel. Nem volt könnyű megtalálni. Jó, hogy személyesen jöttél, hogy elmondd. – Miután ivott még egy kortyot, kényszerítette magát, hogy megkérdezze: – Mi történt? Hogyan...?

– Lezuhant a gépe.

Milla összerendezte.

– Ne...

– A Mojave-sivatag felett. A temetés múlt csütörtökön volt.

Aznap vesztette el a babát. Milla az arca elé szorította a kezét, és összepréselte az ajkát, hogy ne zokogjon hangosan. Amikor újra összeszedte magát, Ed háttal állt neki az oldalablaknál, kezét a nadrágzsebében tartva, és az épület és a szomszéd ház közötti keskeny földcsávot nézte.

– Elmentem volna a temetésre – mondta.

Ed bólintott.

– Tudom, de nem találtunk.

– Sajnálom. – Bár Harry már annyiszor megbántotta, Milla még mindig érzett valamit iránta, még ha nem is tudta, hogy mit. – Volt még valaki a gépen?

Egy izom megrándult a férfi arcán.

– Igen.

– Nem Julie?

– Nem – felelte Ed. – Már dobta Julie-t. – Lesütötte a szemét, és nyelt egyet. – Angela volt az. Milla felnyögött.

– Angela Beldon?

– Igen.

Egy másik úgynevezett barátnő...

– Valószínűleg a génekben van, nem?

– Mi?

– A családotban a férfiak hűtlensége.

Most Ed a homlokát ráncolta.

– Valószínűleg igazad van. – Sóhajtván ismét elfordult, mintha azt remélte volna, hogy ezzel vége a beszélgetésnek.

Minden porcikájában Cavanaugh volt, markáns arcú, magas és izmos. De valamivel magasabb volt Harrynél, és Harryvel ellentétben sötét hajú. Férfias vonásai miatt a nők sok csodáló pillantást vetettek rá.

A hasonlóság azonban csak a külsőségekre korlátozódott. Ő volt a Cavanaugh klán komoly, felelősségteljes tagja. A jó fiú, ahogy Harry gúnyos felhanggal, de félreérthetetlen irigységgel nevezte.

– Gondolom, a pénzről akarsz beszélni velem – mondta tompán Milla.

Ed visszafordult hozzá.

– Igen. Többek között rendeznünk kell az örökségedet. – Amikor a nő megrázta a fejét, a férfi folytatta: – Mint bizonyára tudod, apám bizonyos korlátozásokat szabott Harryre. Mindez benne van a házassági szerződésedben.

Igen, Milla tudta, hogy Gerry Cavanaugh keményen megtanulta a leckét, miután három felesége is megkopasztotta.

– Nem akarom Harry pénzét.

Ed összehúzta szürke szeméit, miközben elgondolkodva nézte Millát. Végül megvonta a vállát.

– Tudom, hogy elvesztetted a jogod a pénzhez, amikor elhagytad Harryt, de most, hogy ő... elment, özvegyként még mindig jogosult vagy rá.

– Mondtam, hogy nem akarom, Ed. – Elhatározta, hogy egyedül boldogul, és nem fogad el pénzt senkitől, még a szüleitől sem, akik egyébként szívesen kiségtették volna. Szerencsére a tengerentúlon voltak, és nem tudtak a terveiről.

Ed csodálkozva nézett rá.

– Talán nyugodtan el kellene gondolkodnod rajta.

Most már Milla kezdett türelmetlen lenni. Komolyan gondolta. Még mindig volt némi pénz a számláján.

A legtöbb nő bolondnak nézte volna, amiért visszautasít egy vagyont, és ha még mindig terhes lett volna, talán másképp reagál. A házasságából azonban megtanulta, hogy semmilyen pénzzel nem lehet megvenni azokat a dolgokat, amelyek igazán számítanak.

– Ha visszajössz az Egyesült Államokba – szakította ki Ed a gondolataiból –, te és a baba anyagilag sokkal jobban fogtok járni.

Milla döbbenetesen nézett fel.

– Tudsz a... a terhességemről?

– Igen – felelte lágyan Ed. – Ez csodálatos hír.

Harry mégis elmondta nekik...

– Szóval ezért vagy itt? Gerry küldött? Azt akarja, hogy az unokája az Egyesült Államokban éljen?